

Sygnatura akt IV Ka 585/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu dnia 24 września 2014 roku

sprawy **A. P.**

syna W. i J. z domu N.

urodzonego (...) w miejscowości G.

obwinionego z art. 92a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 19 maja 2014 roku, sygnatura akt VI W 541/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 30 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 585/14

UZASADNIENIE

Wobec A. P. skierowany został do Sądu Rejonowego w Kłodzku wniosek o ukaranie w którym obwiniony został on o to, że:

w dniu 25 sierpnia 2013 roku na drodze krajowej nr (...)w miejscowości Ż. kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym o 23 km/h, tj. poruszał się z prędkością 73 km/h

tj. wykroczenie z art. 92a kw.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 19 maja 2014 roku sygn. akt VI W 541/13 obwinionego A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 92a kw wymierzył mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierzył mu opłatę 30 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył obwiniony zaskarżając wyrok w całości, wyrokowi temu zarzucając błędne ustalenie stanu faktycznego przez nieprawidłową interpretację zeznań świadków, tj. A. P., J. P., R. N., P. N., gloryfikację pracy Policjantów mimo nielogicznych zeznań Policjantów biorących udział w zdarzeniu w dniu 25 sierpnia 2013 r., braku okazania dokumentów certyfikujących urządzenie w trakcie kontroli oraz niezajomość instrukcji obsługi urządzenia pomiarowego przez Policjantów, a podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie powyższego wyroku oraz o uniewinnienie oskarżonego o czyn z art. 92a kw, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Za chybiony uznać należy zarzut sprowadzający się do próby wykazania, iż sąd rejonowy rozpoznając sprawę dopuścił się naruszenia norm prawa procesowego tj. art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk.

Przeprowadzona analiza dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów nie wykazała by nastąpiła ona z naruszeniem wymogów określonych w art. 7 kpk. Sąd rejonowy rzetelnie, wnikliwie i obiektywnie rozważył wszystkie zgromadzone dowody i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i zawinienia obwinionego odnośnie wykroczenia z art. 92a kw. Skarżący zarzuca, iż sąd I instancji opiera się na „nielogicznych zeznaniach policjantów”, jednak nie wykazuje na czym zarzucana nielogiczność miałyby polegać

Użyte w toku kontroli ruchu drogowego urządzenie ((...), o numerze fabrycznym (...)) umożliwiając dokonanie pomiaru prędkości pojazdów tak przybliżających się jak również oddalających od jego operatora sygnalizuje powyższą okoliczność odpowiednim oznaczeniem poprzedzającym wartość dokonanego pomiaru prędkości. W przypadku gdyby osoba dokonująca kontroli prędkości przy użyciu wskazanego urządzenia popełniła błąd techniczny wówczas taki pomiar nie zostałby dokonany i wyświetlona zostałaby informacja o błędzie. Wskazane urządzenie posiadało w dacie kontroli świadectwo legalizacji wydane w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 listopada 2007 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych. Wskazane rozporządzenie natomiast wydane zostało na podstawie art. 9a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, ze zmianami). Nie sposób zatem przyjąć argumentacje apelującego odnoszącą się do wadliwości pomiaru urządzenia.

Wbrew twierdzeniom apelującego przepisy regulujące kontrolę ruchu drogowego nie nakazują wykonującym ją policjantom okazywania kontrolowanym osobom dokumentów certyfikujących urządzenie rejestrujące. Obowiązek taki nie wynika zarówno z przepisów art. 129-140 Prawa o ruchu drogowym ani też z przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lipca 2008 roku w sprawie kontroli ruchu drogowego (Dz. U. nr 132, poz. 841). Jeśli zaś chodzi o rejestrację wizerunku kierowcy i tablicy rejestracyjnej pojazdu, to wymóg taki dotyczy stacjonarnych urządzeń rejestrujących, a takie w wypadku obwinionego używane nie były.

Wymierzona obwinionemu przez sąd I instancji kara nie jest karą nadmiernie surową i pozostaje w zgodzie z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw uwzględniając zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak również w zakresie społecznego oddziaływania.

Z przytoczonych względów apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, orzeczono na podstawie art. 636 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art.118§1 kpw i §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia, Dz.U. nr 118, poz. 1269).